

[Gregersen.]

fritage den, som hidtil har betalt Forlystelsesafgift, og saa paalægge den anden Part den; eller rettere, han foreslaar, at den ene Part skal betale den anden Parts Forlystelsesafgift. Det er uhyre genialt, men saa synes jeg ikke, man skal bruge Begrundelsen, at der er en Uligelighed til Stede, som bør rettes.

Den højtærede Undervisningsminister vender ogsaa stadig tilbage til Begreberne Tugt og Tvang — det var det ærede Medlem Hr. Pinholt ogsaa inde paa. Jeg tror nu ikke, det er de Begreber, man ude i Landet forbinder med Det kongelige Teater, det er ikke det, man forbinder med Det kongelige Teaters Budget, at det har været under Tugt og Tvang i de Aar, der er gaaet. Det er smukke Ord, det er Bogstavrim, Grundtvig vilde vel have kaldt dem Kæmperim, de kan have kulturhistorisk Værdi, men jeg tror ikke, de har nogen Værdi som Begrundelse for, at man skal gennemføre denne Ordning. Hvis man skulde have mere Forbindelse med Virkeligheden, tror jeg, man snarere skulde have talt om Det kongelige Teaters Tørst og Trang end om dets Tugt og Tvang, for det har der ikke været meget af.

Og saa kommer Begrundelsen — og det er den, som er saa karakteriserende for den Maade, man skaffer Penge paa —, hvorfor man har henvendt sig til Radiofonien. Det er ikke, fordi man har noget ondt at sige om Radiofonien, eller fordi man har noget udestaaende med den —, skønt jeg maa nu sige, at det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen og ogsaa det ærede Medlem Fru Elna Munch i deres Forsvar i Dag for Det kongelige Teater syntes at falde for Trangen til at smæde Radiofonien, i alt Fald at sige mindre pæne Ord om den, det er jo ikke nødvendigt —, nej, det, som den højtærede Undervisningsminister er faldet over, er det, at det har vist sig ved Trafikministeriets Gennemgang af Regnskaberne, at Statsradiofonien er særdeles velstillet. Der er Penge paa Bordet, og som Landbrugsministeren engang har sagt: Naar Maden er paa Bordet, skal den spises! Man undrer sig over, det gør jeg i alt Fald, naar man i Fjor har hørt det ærede Medlem Hr. Himmelstrup nævne, at der var Penge i Det kongelige Teaters Pensionskasse — der var nemlig saa mange, at man alvorligt havde overvejet at overføre ½ Mill. Kr. til Kulturfonden —, man undrer sig, naar man ser de Poster stillet op, over, at man ikke har taget ogsaa den halve Million fra Pensionskassen og puttet over i Kulturfonden.

Dette med den velstillede Mand minder noget om de gamle Røverhistorier. Den ædle Røver stjal ikke saa meget til sig selv som for at hjælpe den fattige Bonde. Og her møder nu Aar efter Aar Det kongelige Teater som den fattige Bonde, og nu falder man saa over Statsradiofonien, som altsaa er den velstillede Mand, og den højtærede Undervisningsminister optræder saa som den ædle Fordeler af Tilskuddene. Jeg har tidligere advaret mod at gaa den Vej. Jeg har advaret imod at tage Pengene fra Radiofonien, og jeg har ogsaa sagt, at det vilde være meget uklogt at gøre det. Det kan gaa at overfalde Skatteyderne, naar man overfalder dem alle sammen og de altsaa staar i alle Partier, thi saa følger de deres Partier, og saa gør det ikke saa meget. Men at overfalde Radiolytterne som Korporation, som Organisation — det er det taabeligste, man kunde finde paa, for saa faar man dem alle sammen imod sig. Jeg har sagt, at saa vilde man møde organiseret Modstand, og det er i Virkeligheden ogsaa blevet Tilfældet. Radioraadet har praktisk talt enstemmigt fraraadet at gaa med, og Radiolytternes Repræsentanter har protesteret energisk.

Vi fra vor Side vil naturligvis lige saa lidt være med til at tage Pengene ad den Vej som ad en hvilken som helst anden Vej. Det, at man har faaet en Overenskomst med Koda, skal jeg ikke fælde Taarer over — i alt Fald ikke for Kodas Skyld. De 45 000 Kr., som Koda kommer til at betale, faar man nok samlet hjem igen; det Monopol, som Koda faar tillagt, hvis Lovforslaget bliver vedtaget, skal nok skaffe Dækning for det Beløb, der skal puttes i Kulturfonden. Men vi kan i og for sig heller ikke tiltræde det ærede Medlem Hr. Pinholts Motiveringer, naar han siger, at det bør være den store By, der skal betale. Her viser sig Skellet mellem det ærede Medlems Opfattelse og vor: vi mener, at det kun er dem, der gaar i Teatret, dem, der køber Varen, der skal betale. Nu kan det for saa vidt være rigtigt, at det er den store By, der bruger Teatret mest, men man maa ikke paalægge alle Borgere eller Skatteydere i København en almindelig Skat dertil. Det skal være dem, der bruger Teatret, der kommer til at betale.

Hvor svag man er i Argumenterne, ser man ogsaa deraf, at Sønderjylland nu bliver ført i Marken. Tænk, at vi skal beholde et Teater beliggende paa Kongens Nytorv i København — af Hensyn til Sønderjyderne! Det er dog en noget søgt Motivering. Hvis den Motivering skulde gælde, at Staten